



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Jany Komínkové ve věci

žalobkyně: **N.T.T.**, narozené ..., bytem ...
zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem
Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 1. 2018, čj. MV-140819-4/SO-2017,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 21. 2. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 22. 2. 2018, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 1. 2018, čj. MV-140819-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

(dále jen „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“) ze dne 16. 10. 2017, čj. OAM-1435-15/ZR-2017, jímž byla podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost žalobkynina povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť nepobývala na území České republiky po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, a dle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byl žalobkyni udělen výjezdní příkaz na dobu 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců.
3. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

4. Žalobkyně byla názoru, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména s § 89 odst. 2 správního řádu.
5. Žalobkyně byla dále přesvědčena, že žalovaná opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované na zákonné úrovni v § 3 správního řádu.
6. Nelze též přehlédnout, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, § 3 a § 4 správního řádu.
7. Podle napadeného rozhodnutí bylo žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu, neboť žalovaná měla za prokázané, že žalobkyně nepřetržitě pobývala mimo území České republiky déle než 10 po sobě následujících let, a zrušení povolení k trvalému pobytu považovala za přiměřené opatření, jak předpokládá § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
8. Žalobkyně namítala, že napadené i prvoinstanční rozhodnutí jsou zcela zjevně nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně. Přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je přitom nezbytnou podmínkou samotné možnosti vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu dle aplikovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Jak vyplývá z ustálené judikatury, intenzita zásahu do soukromého a rodinného života cizince v případě rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je nepoměrně vyšší, než citelnost zásahu do života cizince v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt. Svou intenzitou dopadů do soukromého a rodinného života cizince se rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu ve smyslu výše citované judikatury blíží dopadům rozhodnutí o správním vyhoštění cizince z území.
9. Žalobkyně citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012, kde tento soud doslova uvedl: „*V této souvislosti zdejší soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011-65; či nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). ... Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. ... Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.“

10. Dle dikce § 174a zákona o pobytu cizinců je tedy správní orgán povinen při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
11. Pro úplnost žalobkyně uvedla, že výčet uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit zejména vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou přiměřeností. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, s nimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat.
12. Žalobkyně při svém návratu do České republiky uvedla, že se dlouhodobě zdržovala mimo území, protože jí v návratu bránily zdravotní důvody. Tuto skutečnost však není schopna prokázat, neboť žádné dokumenty, které by toto potvrzovaly, nemá k dispozici. Žalobkyně měla však za to, že její samotné tvrzení by v rámci správního řízení mělo mít určitou váhu a mělo by být považováno za nevěrohodné pouze v případě, že by existovaly skutečnosti, které by naznačovaly, že tvrzení žalobkyně se nezakládá na pravdě. Žalobkyně proto namítala, že správní orgán prvního stupně, stejně tak jako žalovaná, zcela bezdůvodně neuznaly její prohlášení o tom, že jí v návratu bránily zdravotní důvody, aniž by uvedly jakýkoliv důkaz nebo skutečnosti svědčící o opaku. Nepřihlídnutí ke

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zdravotnímu stavu žalobkyně potom má zásadní dopady na posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Zajisté není možné považovat za přiměřené rozhodnutí, kterým bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu osobě, které v návratu na území bránily zdravotní důvody.

13. Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

14. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 26. 3. 2018. Žalobní námitky nebyly dle jejího názoru důvodné, přičemž odkázala na spisový materiál a napadené rozhodnutí.

[IV] Posouzení věci soudem

15. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
16. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
17. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
18. Při jednání před soudem dne 21. 8. 2019 zástupce žalobkyně i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
19. Prvoinstančním rozhodnutím byla zrušena platnost žalobkynina povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení, Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
20. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Součástí správního spisu je rukou psané čestné prohlášení žalobkyně ze dne 9. 5. 2017 tohoto znění: *Prohlašuji já jsem byla 10 let ve Vietnamu, ale byla dvakrát jenom na návštěvu České republiky. Já jsem byla nemocná. Z údajů Cizineckého informačního systému však vyplývá, že žalobkyně nepobývala na území České republiky od 29. 11. 2005, když na území Schengenského prostoru (konkrétně do Frankfurtu nad Mohanem) znovu přicestovala až dne 6. 5. 2017. Žalobkyně tyto údaje v žalobě nerozporovala. A protože dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je naprosto jasná a nedává správnímu orgánu jinou možnost, než zrušit povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, nelze správním orgánům v tomto směru cokoliv vytknout.*
22. A stejně tak jim nebylo možné vyčítat nenaplnění další podmínky pro postup ve smyslu § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, totiž zkoumání přiměřenosti zásahu do cizincova soukromého nebo rodinného života. Žalobkyně měla jedinečnou příležitost vyjavit vše, co by se mohlo týkat oněch případných dopadů, při účastnickém výslechu dne 7. 6. 2017. Ačkoliv se k výslechu v doprovodu svého právního zástupce dostavila, prohlásila, že odmítá odpovídat na jakoukoliv otázku, přičemž potvrdila, že je jí známo, Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

z jakého důvodu je s ní příslušné řízení vedeno (viz protokol o výsledku účastníka řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu ze dne 7. 6. 2017, čj. OAM-1435-10/ZR-2017).

23. Dále, v listině označené jako „Stanovisko účastníka řízení“ datované dne 19. 6. 2017 a doručené Ministerstvu téhož dne, žalobkyně přislíbila předložit správnímu orgánu listinné důkazy, které *„dále budou omezovat možnost vydat rozhodnutí v neprospěch účastníka řízení“*, a to ve lhůtě třiceti dnů. Předloženo však nebylo nic.
24. Listinou ze dne 24. 8. 2017 byl zástupce žalobkyně ve správním řízení vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a dne 6. 9. 2017 k tomuto úkonu došlo. Zástupce žalobkyně konstatoval, že se k věci vysloví do patnácti dnů. Dne 18. 9. 2017 bylo prvoinstančnímu správnímu orgánu doručeno vyjádření, v němž žalobkyně uvedla, že se po celou dobu své nepřítomnosti v ČR *„lécila ve Vietnamu se závažnými zdravotními problémy, což doložila svým čestným prohlášením ze dne 9. 5. 2017“*. Žalobkyně byla toho názoru, že jestliže byly její zdravotní problémy závažné (což tvrdila), zakládá to *„závažné důvody, které by ve spojení s případným rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu v ČR znamenaly zásah do jejího soukromého života.“*
25. Ministerstvo se následně (v mezích svých možností) v prvoinstančním rozhodnutí důsledně vypořádalo s možným dopadem rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobkyně, když mj. uvedlo, že žalobkyně během svého života žila téměř 50 let ve Vietnamu, zatímco v ČR pouze roky čtyři. Dále, s manželem R.M. se rozvedla již v roce 2008, přičemž toto manželství bylo bezdětné. Společnou domácnost již však spolu nesdíleli minimálně od roku 2005, kdy žalobkyně odcestovala do Vietnamu. Dvě ze tří žalobkyniných dětí z předchozího vztahu žijí ve Vietnamu a v České republice neměly nikdy povolený žádný pobyt. Třetí syn, narozený v roce 1990, sice stále disponuje pobytoým oprávněním (trvalý pobyt), ale z pobytové evidence vyplývá, že i on má od roku 2015 neplatný pobytový štítek, nadto platnost jeho cestovního dokladu uplynula v roce 2006. Prvoinstanční správní orgán tak dospěl k závěru, že ani tento syn se na území České republiky nenachází. Na základě uvedeného a vzhledem k indolenci žalobkyně stran tvrzení ohledně jejích osobních, pracovních, společenských či ekonomických vazeb na Českou republiku dospělo Ministerstvo k závěru, že jeho rozhodnutí nebude mít dopad do soukromého nebo rodinného života žalobkyně. Žalovaná se s tímto závěrem ztotožnila.
26. A stejný názor má i soud. Pokud některé skutečnosti nebyly objasněny v průběhu správního řízení, lze to přičítat k tíži pouze žalobkyni. Bylo na ní, pokud takové skutečnosti ve svůj prospěch měla, aby je vyjevila. To se nestalo, žalobkyně reagovala pouze obecným a ničím nepodloženým tvrzením, že byla nemocná. Nelze tedy vinit správní orgán z toho, že nevyvozoval z těchto neurčitých vyjádření žalobkyně jakékoliv závěry v její prospěch. Teprve během jednání dne 21. 8. 2019 byly soudu předloženy listiny týkající se žalobkynina zdravotního stavu a její hospitalizace. Je však třeba upozornit na § 75 odst. 1 s. ř. s, podle něhož soud vychází při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, jaký tu byl v době rozhodování správního orgánu. A správní orgány v době svého rozhodování neměly šanci se něco takového dozvědět. To bylo toliko v dispozici žalobkyně a ta žádné, alespoň trochu konkrétní údaje správními orgány nesdělila (viz výše).
27. Soud proto konstatuje, že správní orgány se otázkou možného dopadu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobkyně dostatečným způsobem zabývaly. Zároveň soud neshledal ani nedostatky v namítaném porušení § 2, § 3 a § 4, § 68 odst. 3 a §

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

89 odst. 2 správního řádu. Vzhledem k tomu, že žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou, byla žaloba podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

[V] Náklady řízení

28. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 21. 8. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu